Vyvěšeno dne: 21. 10. 2026
Svěšeno dne: 4. 11. 2026

Jana Tomanová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **KLUB 213, z.s.**, IČO 266 52 986, se sídlem Košík 91, Košík, zastoupen JUDr. Miroslavem Koreckým, advokátem se sídlem Puškinovo náměstí 681/3, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2026, čj. 044090/2026/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2026, čj. 56 A 17/2026-31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku a byla mu uložena pokuta. Protože tento přestupek není předmětem tohoto soudního přezkumu, Nejvyšší správní soud ho nepopisuje. Je ale třeba uvést, že předchozí rozhodnutí žalovaného vydané o témže přestupku zrušil Krajský soud v Praze rozsudkem z 20. 1. 2026, čj. 56 A 16/2023-122. Tento rozsudek vydal krajský soud poté, co jeho předchozí rozsudek v téže věci zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem z 16. 7. 2025, čj. 1 As 185/2024-65.

[2] Proti navazujícímu v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce opět žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Usnesením z 28. 5. 2026 krajský soud vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby. Žalobce podáními z 10. 6. 2026 a z 19. 6. 2026 požádal krajský soud o osvobození od soudních poplatků.

[3] Usnesením z 30. 6. 2026 krajský soud žádost o osvobození zamítl a opětovně vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku za podání žaloby. Krajský soud jednak vysvětlil, že je irelevantní, že žalobce zaplatil soudní poplatek za podání žaloby již proti prvnímu rozhodnutí žalovaného. Předmětem nynějšího soudního přezkumu je nové rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno po zrušení jeho předchozího rozhodnutí. Podáním nové (nynější) žaloby tedy žalobci vznikla nová poplatková povinnost. Jinými slovy nyní nejde o pokračování původního soudního řízení, ale o samostatné řízení o jiné žalobě. Jde-li o majetkové poměry žalobce, ty jsou krajskému soudu známy z jeho úřední činnosti. Kromě tvrzení o „*nemajetnosti sdružení*“ neuvedl žalobce dle krajského soudu žádné konkrétní skutečnosti, ačkoliv břemeno tvrzení a osvědčení ohledně splnění podmínek pro osvobození leží právě u něj. Z judikatury v tomto ohledu vyplývá, že pokud činnost dané právnické osoby souvisí s potřebou běžně se zapojovat do soudních řízení, pak tento subjekt musí své finanční poměry uspořádat tak, aby disponoval dostatečnými prostředky pro placení soudních poplatků. Toto časté vedení soudních sporů je typické také pro žalobce. Ten si přitom může obstarat prostředky na vedení soudních sporů od svých členů. Krajský soud dále, vzhledem k obsahu předchozích žalobcových podání, vyzval žalobce k tomu, aby uvedl, zda uplatňuje námitku podjatosti a případně upřesnil, proti kterým konkrétním soudním osobám tak činí.

[4] Podáním z 13. 7. 2026 žalobce namítl podjatost soudce krajského soudu Mgr. Miroslava Makajeva, který jako samosoudce projednával a rozhodoval tuto věc (činil tak již v řízení vedeném pod sp. zn. 56 A 16/2023). Žalobce dále uvedl, že odmítá zaplatit soudní poplatek.

[5] Dne 30. 7. 2026 vydal krajský soud v záhlaví uvedené usnesení, jímž řízení o žalobě zastavil. Krajský soud se vyjádřil k podání z 13. 7. 2026 a uvedl, že opravný prostředek proti usnesení o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků není podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) přípustný. K námitce podjatosti krajský soud uvedl, že argumenty žalobce míří proti procesnímu postupu a rozhodovací činnosti soudce. Tyto okolnosti však podle s. ř. s. nejsou důvodem pro vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel považuje usnesení za nicotné, protože o něm rozhodoval soudce, proti kterému podal stěžovatel námitku podjatosti. Dokud o této námitce nebylo rozhodnuto, mohl krajský soud činit pouze bezodkladné úkony. Všechna krajským soudem vydaná usnesení však snesla odkladu a měla být případně vydána až po rozhodnutí o námitce podjatosti. Podjatost tohoto soudce má vyplývat např. z toho, že procesně úspěšnému stěžovateli nepřiznal náhradu nákladů řízení.

[7] Stěžovatel ve své žádosti o osvobození od soudních poplatků vysvětlil, že není povinen zaplatit poplatek za podání žaloby, jestliže ho zaplatil již s podáním žaloby proti prvnímu rozhodnutí žalovaného a stěžovatel byl v tomto soudním řízení úspěšný (viz poznámku v bodě [1] tohoto rozsudku). Krajský soud na toto vysvětlení nereagoval. Usnesení krajského soudu z 30. 6. 2026 neobsahuje žádné odůvodnění. Krajský soud nijak nezjišťoval majetkové poměry stěžovatele.

[8] Stěžovatel dále namítá, že správní orgány v nyní napadených rozhodnutích rozhodovaly v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku čj. 1 As 185/2024-65. Nejvyšší správní soud měl tehdy konstatovat, že u posuzovaného přestupku nebyla splněna podmínka jeho společenské škodlivosti.

[9] Stěžovatel tedy Nejvyššímu správnímu soudu jednak navrhuje, aby zrušil nyní napadené usnesení krajského soudu. Dále má Nejvyšší správní soud rozhodnout o tom, že o přestupku

samotném již nelze znovu rozhodovat a že se žalovanému uděluje pokuta za nerespektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu a krajského soudu. A dále má Nejvyšší správní soud vyloučit Mgr. Makajeva z projednávání a rozhodování této věci.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že usnesením z 10. 8. 2026 vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za podání kasační stížnosti. Stěžovatel tento poplatek včas zaplatil.

Rozsah kasačního přezkumu

[13] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. musí ze své úřední povinnosti přihlížet při svém přezkumu také k vadám stanoveným v § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. Mezi tyto případné vady patří i vada zmatečnosti, která dle tvrzení stěžovatele spočívá v tom, že u krajského soudu projednával a rozhodoval věc podjatý soudce. Nejvyšší správní soud se proto vyjádří k otázce případné podjatosti Mgr. Makajeva a k tomu, jakým způsobem měl krajský soud s námitkou podjatosti naložit.

[14] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že stěžovatel napadl usnesení krajského soudu o zastavení řízení o žalobě. V takovém případě lze kasační stížnost podat pouze z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (*Kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení*.). Nejvyšší správní soud proto posoudí pouze to, zda byly splněny zákonné podmínky pro zastavení řízení (s výjimkou vad popsaných v bodě [13] tohoto rozsudku, k nimž Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti). To znamená, že Nejvyšší správní soud se nemůže a ani nebude zabývat tím, zda žalovaný dodržel závazný právní názor, který Nejvyšší správní soud stanovil v rozsudku čj. 1 As 185/2024-65. Stejně tak se nemůže a ani nebude zabývat případně navazující otázkou, jakým způsobem lze od žalovaného vynutit, aby tento závazný právní názor respektoval. Přezkumem těchto otázek by se totiž Nejvyšší správní soud již zabýval věcnou podstatou tohoto sporu, tedy odpovědností stěžovatele za přestupek. Tím by však Nejvyšší správní soud překročil meze nynějšího kasačního přezkumu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS z 29. 3. 2023, čj. 6 As 105/2021-72, č. 4484/2023 Sb. NSS, bod 29).

[15] Krajský soud v nyní napadeném usnesení zastavil řízení pro nezaplacení soudního poplatku za podání žaloby. Faktickým důvodem pro zastavení řízení však bylo to, že krajský soud zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků. Kasační stížnost směřující přímo proti usnesení z 30. 6. 2026, jímž krajský soud zamítl žádost o osvobození, by byla nepřípustná [§ 104 odst. 3 písm. d) s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2026]. Stěžovatel nicméně může proti důvodům zamítnutí jeho žádosti o osvobození brojit v nynější kasační stížnosti, tj. v kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, jímž se řízení o žalobě končí (viz usnesení NSS z 24. 4. 2026, čj. 8 As 22/2026-17, body 12 a 13). Nejvyšší správní soud proto níže také posoudí, zda obstojí důvody, pro které krajský soud zamítl stěžovatelovu žádost o osvobození.

Námitka podjatosti

[16] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že stěžovatel namítá vadu nicotnosti nyní napadeného usnesení krajského soudu. Situace, kdy u krajského soudu projednával a rozhodoval věc podjatý soudce, nicméně nezakládá vadu nicotnosti, ale vadu zmatečnosti (rozsudek NSS

z 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004-70). Nejvyšší správní soud se tedy zaměří na otázku, zda bylo řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[17] Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. *účastník* (…) *může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud* (…).

[18] Podle § 64 s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu* (dále „o. s. ř.“).

[19] Podle § 15b odst. 1 o. s. ř. *k rozhodnutí o námitce podjatosti soud věc předloží s vyjádřením dotčených soudců svému nadřízenému soudu. V řízení lze zatím učinit jen takové úkony, které nesnesou odkladu* (toto ustanovení je tedy velmi podobné s výše citovaným § 8 odst. 5 s. ř. s.).

[20] Podle § 15b odst. 3 o. s. ř. *ustanovení odstavce 1 neplatí také tehdy, uplatnil-li účastník v námitce stejné okolnosti, o nichž bylo nadřízeným soudem* (…) *již rozhodnuto* (…).

[21] Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel vznesl námitku podjatosti Mgr. Makajeva již v řízení o předcházející žalobě, tedy v řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 56 A 16/2023. Stěžovatel tehdy namítl, že postup tohoto soudce vykazuje znaky šikany, svévolného překrucování práva a snahy stěžovateli škodit. Tuto námitku podjatosti krajský soud v souladu s § 8 odst. 5 s. ř. s. postoupil Nejvyššímu správnímu soudu, který o ní rozhodl usnesením z 11. 1. 2024, čj. Nao 225/2023-14, tak, že Mgr. Makajev není vyloučen. Nejvyšší správní soud tehdy vysvětlil, že stěžovatel spatřuje důvod podjatosti v procesním postupu a rozhodovací činnosti tohoto soudce. Tyto okolnosti však podle § 8 odst. 1 věty poslední s. ř. s. nezakládají jeho podjatost.

[22] Také v následujícím (nyní přezkoumávaném) řízení o žalobě podal stěžovatel dne 13. 7. 2026 námitku podjatosti Mgr. Makajeva. Krajský soud v reakci na ni v bodě 9 nyní napadeného usnesení uvedl, že stěžovatel shledává důvod podjatosti v procesním postupu a rozhodovací činnosti tohoto soudce. To však dle krajského soudu nejsou okolnosti zakládající podjatost soudce.

[23] S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud v řízení o nynější žalobě nemusel postupovat námitku podjatosti Nejvyššímu správnímu soudu k posouzení podle § 8 odst. 5 s. ř. s. Ačkoliv to krajský soud v usnesení z 30. 7. 2026 výslovně neuvedl, tak z jeho postupu implicitně vyplývá, že stěžovatel vznesl podobnou námitku podjatosti jak v řízení o předchozí žalobě, tak i v řízení o nynější žalobě. Dle Nejvyššího správního soudu uvedl stěžovatel v podání z 13. 7. 2026 podobné důvody podjatosti, jaké uvedl již v řízení o předcházející žalobě, tedy snahu Mgr. Makajeva škodit stěžovateli anebo jeho tendenční výklad práva (viz bod [21] tohoto rozsudku ve spojení s bodem 1 usnesení čj. Nao 225/2023-14). Nejvyšší správní soud má tedy za to, že o podobné námitce podjatosti již sám jednou rozhodoval v usnesení čj. Nao 225/2023-14. V řízení o nynější žalobě tak šlo o opakovanou námitku podjatosti ve smyslu § 15b odst. 3 o. s. ř., o které nebylo třeba rozhodovat. Za takové situace skutečně postačovalo, že se krajský soud vyjádřil k této námitce až v usnesení o zastavení řízení (obdobně rozsudek NSS z 14. 3. 2019, čj. 3 As 231/2017-49, bod 13). Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že za opakovanou námitku podjatosti se nepovažuje jen ta námitka, která byla vznesena ve stejném řízení. Dle judikatury se za opakovanou námitku podjatosti dokonce může považovat i podobná námitka vznesená v různých sporech téhož stěžovatele (viz usnesení NSS z 24. 6. 2025, čj. 7 As 54/2025-48, bod 13). Tím spíše může jít o opakovanou námitku podjatosti i v nynější

situaci, kdy stěžovatel vznesl podobnou námitku v navazujícím soudním řízení, které se ale stále týká stejného přestupku, kterého se týkalo i předchozí soudní řízení.

[24] Dle Nejvyššího správního soudu tedy obstojí postup krajského soudu, který totožnou opakovanou námitku podjatosti nepředložil k rozhodnutí. Vedle toho lze s odkazem na usnesení čj. Nao 225/2023-14 přijmout závěr, že nyní přezkoumávané usnesení nevydal vyloučený soudce. Řízení u krajského soudu tedy nebylo zmatečné.

Neosvobození od soudních poplatků

[25] Nejvyšší správní soud se dále bude zabývat otázkou, zda stěžovatel musel uhradit poplatek za podání žaloby proti novému rozhodnutí žalovaného, jestliže tento typ poplatku již stěžovatel uhradil za podání předchozí žaloby proti předchozímu rozhodnutí žalovaného o témže přestupku.

[26] Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že krajský soud vypořádal tento stěžovatelův argument v bodě 8 svého usnesení z 30. 6. 2026. Není tedy pravdou, že by krajský soud na tento argument nereagoval.

[27] Jde-li o věcné posouzení této otázky, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že stěžovatel musel uhradit soudní poplatek také za podání nynější žaloby. Stejnou otázkou jako nyní se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi již jednou zabýval. Konkrétně v usnesení z 9. 12. 2021, čj. 2 Afs 288/2021-36, v jeho bodě 6 uvedl: „(Nyní posuzovaná situace spočívá v tom, že) *po zrušení prvotního rozsudku krajského soudu v dalším řízení krajský soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí správního orgánu zrušil, vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení a až z tohoto dalšího správního řízení vzešlo aktuálně žalobou napadené (druhé) správní rozhodnutí. Tím, že žalovaný po kasaci svého správního rozhodnutí vydal v dalším správním řízení rozhodnutí nové, je v případě napadení správního rozhodnutí další žalobou vymezen nový předmět přezkumu v řízení před správními soudy, a nejedná se tudíž o totožnou ‚věc' z hlediska soudního řízení správního ani z hlediska § 6a odst. 5 zákona o soudních poplatcích. Nosné důvody stěžovatelem odkazovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu* (pozn. 22. senátu: jde o usnesení z 16. 2. 2016, čj. 10 Afs 186/2014-60, č. 3396/2016 Sb. NSS) *se na nynější situaci nepoužijí, neboť v okamžiku, kdy krajský soud po kasačním zásahu Nejvyššího správního soudu v dalším řízení přistoupí ke zrušení napadeného správního rozhodnutí a vrácení věci žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení, současně rozhodne o náhradě nákladů všech soudních řízení; mezi tyto náklady patří na straně žalobce také zaplacené soudní poplatky, jejichž náhrada mu tedy bude ve zrušujícím rozsudku krajského soudu přiřknuta. I když tedy fakticky bude v případě další správní žaloby platit žalobce další poplatek za žalobu či posléze za kasační stížnost, je třeba mít na zřeteli, že mu již předtím byla zrušujícím rozsudkem krajského soudu přiznána náhrada nákladů spojených s placením soudních poplatků za předchozí soudní řízení správní (neboť měl úspěch ve věci samé) oproti žalovanému správnímu orgánu, a v konečném součtu tedy stěžovatel neponese finanční zátěž násobků soudních poplatků souvisejících se soudním přezkumem výstupů téhož správního řízení.*"

[28] Nejvyšší správní soud nemá důvod se v nynější věci od těchto citovaných závěrů odchýlit. Nejvyšší správní soud pouze dodává, že krajský soud v rozsudku čj. 56 A 16/2023-122 přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení spočívajících v tehdy zaplacených soudních poplatcích (bod 34 odkazovaného rozsudku). Tím tedy krajský soud postupoval tak, jak předpovídá výše citované usnesení NSS čj. 2 Afs 288/2021-36.

[29] Jde-li o (ne)zjišťování majetkových poměrů stěžovatele, odkazuje Nejvyšší správní soud na body 4 až 7 a dále 9 až 13 usnesení krajského soudu z 30. 6. 2026 (jejichž obsah Nejvyšší správní soud zrekapituloval v bodě [3] tohoto rozsudku). Tam krajský soud jednak vysvětlil, proč nevyzýval stěžovatele k uvedení a k osvědčení svých majetkových poměrů. Dále krajský soud vysvětlil, že břemeno tvrzení a osvědčení leží v tomto případě u stěžovatele. A dále krajský soud vysvětlil,

proč by stěžovatel mohl získat prostředky pro zaplacení soudního poplatku např. z členských příspěvků. Nejvyšší správní soud tedy, na základě zde uvedeného, nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že by se krajský soud nevypořádal s otázkou majetkových poměrů stěžovatele. Toto odůvodnění krajského soudu přitom stěžovatel v kasační stížnosti věcně nesporuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. října 2026

L. S.

Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu